

MALE STVARI ŠTO NAS ČINE SRETNIM.



MALE STVARI ŠTO NAS ČINE SRETNIM

Subota. Odrađen je jedan posao gdje su svi zadovoljni, iznenađujuće zadovoljni. Pogođeno je u žicu. Takav sam dojam dobio, taj feedback. Nema tih novaca koji mogu zamijeniti osjećaj kada su svi zadovoljni i to sretno zadovoljni, kada nešto stvoriš. Za takve trenutke daješ sebe. Nekada se daš i iznad granica, pređeš je, samim time fizički i psihički kloneš, ali ne zadovoljiš majmuna koji je tražio da mu napraviš tri vrste preloma, dizajna brošure i onda te jebe da on zna što je najbolje. Pa, jebeni majmune, onda si sam napravi. Koliko se sjećam,

tako je nekako i završilo. Što mi trošiš vrijeme kojeg nemam. To mi se dogodilo samo jedanput, kada sam krenuo u posao, pun entuzijazma. Zajebao sam se i nikada više.

Sada su pravila drugačija. Ne ide više tim tempom. Hoću osjetiti malo slobodnog življenja. Ne pokoriti se poslu, ne biti njegov rob. A bio bih i dalje da me sranja nisu navela na to da razmislim je li to vrijedno jednog popodneva kada smo svi čoporativno izvaljeni na garnituri radimo što nas veseli. Nekada ne trebamo niti pričati, niti nikuda ići. Struji ta toplina, pokoji smijeh je nadopuni, pa čak i prdac koji nas sve rastjera, ali uz osmijehe. Nas tri mušketira i princeza na toj garnituri. Nekada sve ode i korak da-

lje. Natjecanje mušketira koji će rastjerati sve ostale, što brže. Moram priznati da najmlađi mušketir zna posao i zvizne, kako on kaže, ne tihomira, nego toplog. Princeza ludi i drži predavanje o općoj kulturi. A što? Da dobijem zapetljaj crijeva i na smrti bi me molila samo da ga pustim, ako je potrebno da ostanem živ. Ako nije od životne važnosti, opet bih dobio jedno besplatno predavanje. Osobno mislim da sam općekulturno nadareno biće. Pristojan sam, pozdravljam, pomažem starijima, ali i posvađam kada se ta općekulturna granica preskoči. Ali u naša četiri zida vrijedi ona druga, opuštenija općekulturna pravila. Koja vrijede samo za nas, naš čopor. Kao što i vi imate slična iskustva. Ljudi smo i samim time nismo savršeni. Ne treba-

te ovo čitati s nelagodom, jer i sami to činite. Možda ne kao nas tri mušketira, ali zato tijelo ima taj prekotlačni ventil, kada ga sabije pritisak on popusti. Ne vjerujem da svaki put kada ležite u bestežinskom stanju na garnituri ili krevetu, dižete se i trčite u WC da ispustite toplu ili zviznete kao treba. I vi princeze. Kada ste same. Priznajte. Nema tu ničeg čega bi se trebali sramiti. Jebi ga, ljudska smo bića.

Ne treba nam ručak u restoranu da bi bili sretni i ispunjeni, nego kada jedan sin si složi sendvič i ode u kuhinju po mlijeko, s drugi mu ga mazne i bježeći po kući, jede ga. Kada to u restoranu možemo napraviti kada se trebamo ponašati kao Glembajevi? Meni je draža

sendvič situacija nego bolesno fine blan-
širane škampe. Meni može i pola jegera.
Bitno da nisam gladan. Važnije mi je da
se s vremena na vrijeme se sjetimo i na-
smijemo takvim događajima, trenutcima
koji nas čine sretnim, upotpunjuju, vese-
le.

Zašto sam se sjetio svega gore napisa-
nog? Jebi ga, danas je jako tužan dan i
slijedeći dani će biti teški toj obitelji, tuž-
ni, na trenutke i neizdrživi, a jako su do-
bri ljudi. Predobri. Otišao je njihov sin,
brat, mlad čovjek. Zašto se to događa do-
brim ljudima? Ljudima koji bi ti dali za-
dnji zalogaj u životu. S kojima si prijatelj
više od tri desetljeća. Mojem kumu koji
je danas izgubio mlađeg brata. Koji nika-
da nije povisio ton na mene, kao niti ja

na njega. Baš nikada. Moj jedan od pravih prijatelja, nezamjenjivih. I u meni je prisutna njegova tuga, njegove cijele obitelji. Zašto baš njima? Na to danas niti svećenik nije imao odgovor, a kamoli ja. S takvim situacijama trebamo živjeti. Ne želimo ih, ali nas sustignu, nenadano. Nažalost moramo ih trpjeti željeli mi to ili ne. Tužno...

Taj nemili događaj mi je dao povod da razmislim o tim malim i na prvu nebitnim trenutcima, koji u konačnici nisu nebitni nego su jebeno bitni, koji prolaze kraj nas neprimijećeni. Puštamo ih radi nekakvih bezvrijednih i ponavljajućih situacija, gdje moramo biti prisutni. Moramo kurac. Sjediti u birtiji i prepričavati jednu stvar trideseti put i praviti se kao

da je prvi put čujemo. Vrijednije mi je pet sekundi smijeha na garnituri u svom čoporu, nego priča koja mi na dupe izlazi i moram je slušati, pomno i zainteresirano. Kao da je prvi put čujem. Ako je ne čuješ i nezainteresirano pustiš da prođe, taj trenutak se pretvara u nešto, nekulturno i netrpeljivo, pomalo izrugljivo. I sam sam takav u tim trenutcima. Moram i ja prepričati nešto. Nekada mi se ne da to prolaziti. Umara. Pogotovo ako ne ćugam. Nekada je super, ali omjeri ne idu u korist. Zato ponekad volim samoću u gostioni. Maznem brzinsku kavu i piči dalje.

Moram priznati da nisam ni ja davao previše pozornosti na takve male trenutke koje te potaknu na smijeh, smijeh koji

ćeš pamtiti, koji je između četiri zida. Koje gradiš s obitelji. Naravno, ne samo gore opisane. To je friško sjećanje, pa je dobilo koji redak u ovom tekstu. Sjetite se tih trenutaka, dobro ih je bilo i zapisati. Tih riječi, kratkih rečenica. Kada ih mala djeca izgovore. Nasmiješ se tome kada ih kasnije čitaš, a oni ne vjeruju kakve su riječi izmišljali, povezivali ih sa situacijom i davali im novo značenje. Jebo' život bez smijeha.

Da bi nekada došao do smijeha, moraš se i posvađati. I to je dio čoporativne hijerarhije, gdje svi misle da su baš ti oni koji su u pravu. Ali to brzo ispari. Za neko vrijeme, s tim izgovorenim riječima. Barem kod nas. Ja sam najgori.

Mrgud kojem treba najviše vremena da otpustim tu zloću iz sebe. Ali ne može se dan pretvoriti u noć, da ja ne odem u zen i ne nasmijem se, da otpustim zloću, da odem ljut spavati. Niti sa svojim ocem nisam mogao drugačije. Otići na spavanje a da se ne pomirimo. Mora biti svega, jer se tako i nadopunjujemo. Da nema smijeha i suza, bilo bi dosadno... Sigurno.

Ova priča izgleda nepovezano, posao, obitelj, tužni događaj, smijeh. Ne kako bi ljudi iz struke željeli da bude. Ali ja je želim da bude baš ovakva. Itekako povezana svakodnevnim trenutcima življenja. Osjećajima koje proživljavamo tijekom dana, tugu, radost.

Poanta svega je da te male stvari, to ne smijemo olako puštati. Da, one su svuda oko nas. One imaju tu neprocjenjivu vrijednost koju bi nekada željeli nadoknaditi svim srcem, ali nažalost bude kasno.

Ne propuštajte.

Pogledajte, poslušajte....tu su.